

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετήσια . . . δρ. 8,—

Ετήσια φρ. χρ. 10,—

Ἑξάμηνος . . . 4,50

Ἑξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος . . . 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Δι συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστὸν λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαρτίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 17

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' (Συνέχεια).

Καὶ τότε προσεπάθησα, σκεπτόμενος ὁλονέν, νὰ καταστρώσω τὰς συνεπείας τῆς συνταυτίσεως, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζα μόνος ἐγώ, τῆς ὁμοιότητος τοῦ γραφικοῦ χαρακτήρος τῶν δύο ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας εἶχε γράψῃ ἀφεύκτως ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, — ὁ κυβερνήτης τοῦ Τρόμου, — ροβερὸν ὄνομα ἀλλὰ καὶ πολὺ δικαιολογημένον !

Ἡρώτων ἑμαυτὸν ἐὰν ἡ σύμπτωση αὕτη δὲν ἐπέτρεπε τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐρευνῶν ὑπὸ ὅρους εὐνοϊκωτέρους, ἐὰν δὲν ἡδυνάμεθα τώρα νὰ ἐξαπολύσωμεν τοὺς ἀνθρώπους μας ἐπὶ ἴχνη ἀσφαλέστερα, τὰ ὅποια θὰ τοὺς ὠδήγουν εἰς τὸ τέρμα. Ἐπιτέλους, ποία σχέσις ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ Τρόμου καὶ τοῦ Γκρέητ-Ἀύρου, μεταξὺ τῶν παραδόξων φαινομένων τῶν Κυανῶν Ὁρέων καὶ τῶν ὄχι ὀλιγώτερον παραδόξων ἐμφανίσεων τῆς μυστηριώδους μηχανῆς ;..

Ἐκαμα ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμω, καί, μὲ τὸ γράμμα εἰς τὴν τσέπην, μετέβην εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Ἀστυνομίας.

Ἡρώτησα ἂν ὁ κ. Οὐάρδ εὐρίσκετο εἰς τὸ γραφεῖόν του. Καὶ λαβὼν καταφατικὴν ἀπάντησιν, ὤρμησα πρὸς τὴν θύραν, τὴν ἐκτύπησα κάπως δυνατώτερα τοῦ πρέποντος, καὶ μὲ τὴν λέξιν «ἐμπρός !» εἰσέβαλα ἀσθμαίνων εἰς τὸ γραφεῖον.

Ὁ κ. Οὐάρδ εἶχεν ἀκριβῶς πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ἐπιστολὴν τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὰς ἐφημερίδας, καὶ ὄχι πλέον τὸ πανομοιότυπον, ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρωτότυπον, τὸ ὅποιον εἶχε ριφθῇ εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον τοῦ Μεγάρου.

— Ἐχεις τίποτε νεώτερον, Στρώκ ;

— Ἰδοὺ, κύριε Οὐάρδ.

Καὶ ἔβγαλα ἀπὸ τὴν τσέπην μου τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κ.Σ. κτλ.

Ὁ προϊστάμενός μου τὴν ἐπῆρε, τὴν

ἐκύτταξε, καὶ πρὶν τὴν ἀναγνώσῃ :

— Τί εἶνε αὐτό ; μὲ ἠρώτησε.

— Ἐπιστολὴ ἀπὸ κάποιον Κ. Σ. Μ. Κ. Ρ. καθὼς βλέπετε.

— Καὶ ποῦ ἐταχυδρομίσθη ;

— Εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τοῦ Μόργκαντων, εἰς τὴν Βόρειον Καρολίαν.

— Πότε τὴν ἐλάβατε ;

— Πρὸ ἐνὸς

περίπου μηνός... τὴν 13 Ἰουνίου.

— Τί ἐσκέ-

ρθητε εἰς τὴν

αρχήν ;

— Ὅτι κά-

ποιος ἀστέρας ἡ-

θελε νὰ μὲ πει-

ράξῃ...

— Σήμερον

ὅμως, Στρώκ ;..

— Σήμερον

σκέπτομαι ὅ,τι

θὰ σκεφθῇτε καὶ

σεῖς, κύριε Οὐ-

άρδ, ἀφοῦ τὴν

ἀναγνώσετε.

Ὁ προϊστά-

μενός μου ἀνέ-

γνωσε τότε τὴν

ἐπιστολὴν μετὰ

προσοχῆς, ἀπ'

ἀρχῆς μέχρι τέ-

λους.

— Ἐχει ἀντὶ

ὑπογραφῆς τὰ

ἀρχικὰ Κ.Σ.Μ.

Κ.Ρ., παρετή-

ρησε.

— Τὰ ὅποια

ὅμως δὲν εἶνε

ἀρχικὰ, ἀλλὰ τὰ

σύμφωνα, σχε-

δόν ὅλα, τῆς λέ-

ξεως Κοσμο-

κράτου τοῦ πα-

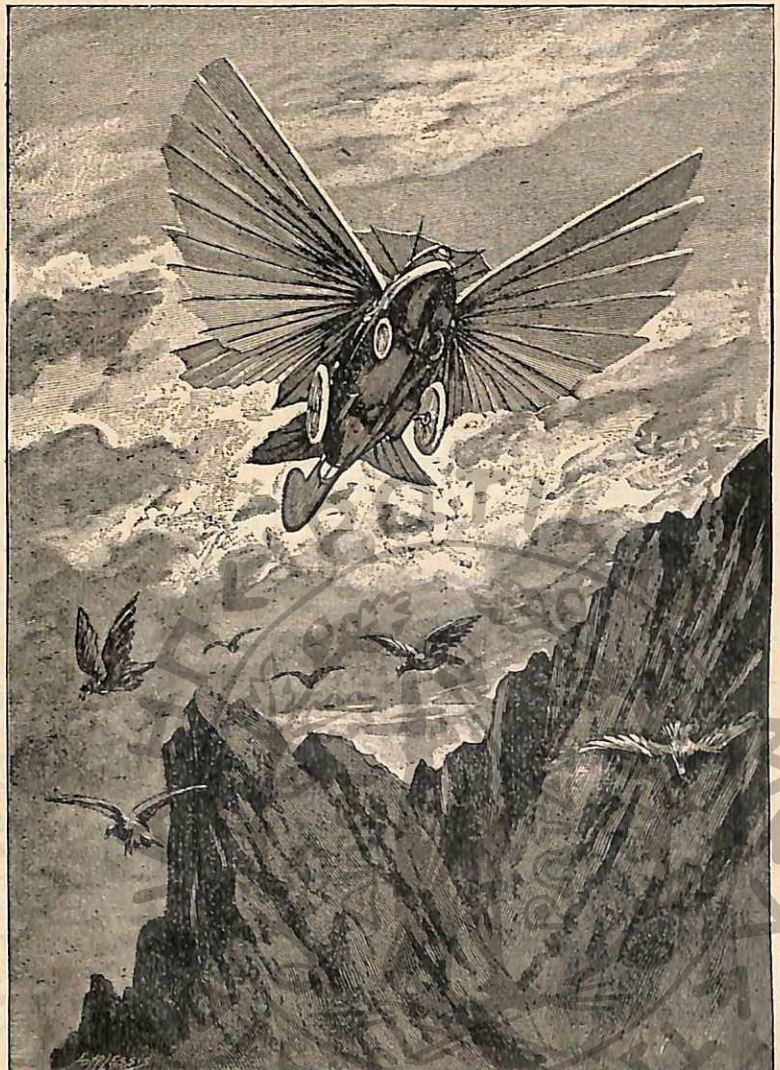
νομοιοτύπου...

— Τοῦ ὁποίου ἰδοὺ τὸ πρωτότυπον, ἀπεκρίθη ὁ κ. Οὐάρδ ἐγειρόμενος.

— Εἶνε φανερόν, προσέθεσα, ὅτι καὶ αἱ δύο ἐπιστολαὶ εἶνε τῆς ἰδίας χειρὸς.

— Τῆς ἰδίας χειρὸς, Στρώκ.

— Βλέπετε, κύριε Οὐάρδ, ὅποια ἀπειλαί μοι ἀπευθύνονται, ἐν ἡ περιπτώ-

«Πῶς ὁ Τρόμος θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ συναγωνίζεταί πρὸς τοὺς ἱεράκας καὶ τοὺς ἀετούς !..» (Σελ. 138, στ. α'.)

σει θα έκαμνα δευτέραν άποπειραν νά εισχωρήσω εϊς τὸ Γκρέητ-Άβρυ ;

— Μάλιστα...σὰς άπειλοῦν διὰ θανάτου...Άλλά τὴν έπιστολὴν αὐτὴν, Στρώκ, τὴν ελάβατε πρὸ μηνός. Διὰ τὴν δὲν μοῦ τὴν εδειξάτε ένωρίτερα ;...

— Διότι δὲν έδωσα καμμίαν σημασίαν...Σήμερον μόλις, μετὰ τὴν έμφάνισιν τοῦ Τρόμου, έσυλλογίστην έτι έμπορεῖ νά εἶνε σοδará...

— Έπιδοκιμάζω τὴν σκέψιν σας, Στρώκ...Τὸ γεγονός μοῦ φαίνεται σοδάρωτατον, καὶ νομίζω έτι εἶνε ικανόν νά μᾶς θέσῃ ἐπὶ τὰ ἔγνη τοῦ παραδόξου αὐτοῦ ανθρώπου.

— Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ, κύριε Οὐάρδ.

— Άλλά πάλιν...ποία σχέσις έμπορεῖ νά υπάρχῃ μεταξὺ τοῦ Τρόμου καὶ τοῦ Γκρέητ-Άβρυ ;

— Εἰς τοῦτο δὲν εἰςέωρ τί νάπαντήσω καὶ δὲν έμπορῶ νά φαντασθῶ...

— Μία μόνον ἐξηγήσις υπάρχει, υπέλαβεν ὁ κ. Οὐάρδ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ὀλίγον πιθανή, διὰ νά μὴν εἶπω άπαράδεκτη...

— Ποία ;

— "Ότι τὸ Γκρέητ-Άβρυ εἶνε άκριβῶς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἐξέλεξεν ὁ έφευρέτης, διὰ νά φυλάττῃ τὰ μηχανήματά του... Ὡς νά ἐλέγαμεν, ἡ άποθήκη του !

— "Όχι δά !... άνέκραξα. Καὶ με ποῖον τρόπον θά εἰσέρχεται καὶ θά ἐξέρχεται ;...Έξ ὧν εἶδα, κύριε Οὐάρδ, αὐτὸ μοῦ φαίνεται άδύνατον !

— Έκτὸς εἰς, Στρώκ...

— Έκτὸς εἰς, παρακαλῶ ;...

— Εἰς τὴν μηχανὴν τοῦ «Κοσμοκράτορος» αὐτοῦ ἔχη καὶ πτέρυγας, αἱ ὁποῖαι τὴν έπιτρέπουν νάνέρχεται καὶ νά φωλιάζῃ εἰς τὸ Γκρέητ-Άβρυ !...

Δὲν ἤδυνήθην νά συγκρατήσω ζωηρὸν κίνημα δυσπιστίας. Πῶς ὁ Τρόμος θά ἦτο ικανὸς νά συναγωνίζεταί πρὸς τοὺς ιέρakas καὶ τοὺς άετούς !... Καὶ ὁ κ. Οὐάρδ ὁ ἴδιος δὲν επέμεινε περισσότερον εἰς τὴν τολμηρὰν αὐτὴν ὑπόθεσιν.

Έν τῷ μεταξὺ εἶχε πάρῃ τὰς δύο έπιστολάς, τὰς παρέβαλλεν ἐκ νέου, ἐξήταξε τὸ γράψιμόν των διὰ μικροῦ τινος φακοῦ, κ' ἐπέθετο περὶ τῆς τελείας των ὁμοιότητος. "Όχι μόνον ἡ αὐτὴ χεῖρ, ἀλλὰ καὶ ἡ αὐτὴ γραφὴ τὰς εἶχε γράψῃ...Κ' ἐκεῖνα τὰ γράμματα τῆς πρώτης Κ.Σ.Μ. κτλ. ἐσήμαινον προφανῶς τὸ Κοσμοκράτωρ τῆς δευτέρας.

Μετά τινὰς στιγμὰς σκέψεως ὁ κ. Οὐάρδ μοι εἶπε :

— Κρατῶ τὴν έπιστολὴν σας, Στρώκ, καὶ, άσφαλῶς, συλλογίζομαι έτι εἰσθε προωρισμένος νά καίξετε σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν παράδοξον αὐτὴν ὑπόθεσιν, ἢ μᾶλλον εἰς τὰς δύο αὐτὰς ὑποθέσεις... Ποία σχέσις υπάρχει μεταξὺ των δὲν

έμπορῶ νά μαντεύσω, κατὰ τὴν γνώμην μοῦ ἂμως ἡ σχέσις ὑφίσταται. Άνεμίσθητε ἥδη εἰς τὴν πρώτην δὲν θά ἦτο διόλου ἐκπληκτικὸν ἂν άνεμισγύσθε καὶ εἰς τὴν δευτέραν.

— Τὸ εὐχομαι, κύριε Οὐάρδ, καὶ αὐτὴ ἡ εὐχὴ δὲν πρέπει νά σὰς ἐκπλήξῃ ὡς προερχομένη ἀπὸ ἑνα περίεργον...

— Σὰν καὶ σὰς, Στρώκ !... Πολὺ καλά. Λοιπὸν σὰς επαναλαμβάνω: Νά εἰσθε έτοιμος νάναχωρήσετε εἰς πρώτην διαταγὴν.

Άνεχώρησα ἀπὸ τὸ Μέγαρον τῆς Άστυνομίας μετὰ τὴν έντύπωσιν ὅτι έντὸς ὀλίγου θά επεκαλοῦντο τὴν συνδρομήν μου. Οἱ δύο υπάλληλοί μου καὶ ἐγὼ θά ἤμεθα έτοιμοι νάναχωρήσωμεν έντὸς μῆκος ὥρας τὸ πολὺ περὶ τούτου ὁ κ. Οὐάρδ ἠδύνατο νά εἶνε ἥσυχος.

Έν τούτοις τὰ πνεύματα ἐξήφθησαν έτι μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἀρνήσεως τὴν ὁποῖαν ἀντέταξεν ὁ κυβερνήτης τοῦ Τρόμου πρὸς τὰς προτάσεις τῆς Άμερικανικῆς Κυβερνήσεως. Ἡσθάνοντο καλῶς, καὶ εἰς τὴν Λευκὴν Οἰκίαν καὶ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, ὅτι ἡ δημοσία γνώμη ἀπῆτει ἐνέργειαν...Άλλὰ τί εἶδους ;...

Ποῦ νά εὐρεθῇ ὁ «Κοσμοκράτωρ» ; Καὶ ἂν ἐνεφανίζετο πουθενά, πῶς νά συλληφθῇ ; Τὰ πράγματα δέ, τὰ κατ' αὐτόν, ἐξηκολούθουν νά μένουν έντελῶς άνεξήγητα. "Ότι ἡ μηχανὴ του ἦτο προικισμένη μετὰ τεραστίαν ταχύτητα, οὐδεμία ἀμφιβολία. Άλλὰ πῶς κατέρωθε νά εισχωρήσῃ εἰς τὴν λίμνην Κιρδάλην, χωρὶς ἐπικοινωνίαν μετὰ τὰ ἔξω, καὶ πῶς κατέρωθε νά ἐξέλθῃ ; Τελευταίως ἐθεσάθη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Άνωτέρας λίμνης. Άλλὰ πῶς δὲν ἐφάνη έν τῷ μεταξὺ πουθενά, εἰς τὸ διάστημα τῶν ὀκτακοσίων μιλίων, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὰς δύο λίμνας ;... Πόσα πράγματα, τὴν ἀληθείᾳ άνεξήγητα !... Άλλὰ διὰ τοῦτο ἀκόμη περισσότερον έπρεπε νά έρευνηθοῦν... Άφοῦ τὰ δολάρια άπέτυχον, έπρεπε νά προστρέξωμεν εἰς τὴν βίαν. Ὁ έφευρέτης δὲν έπωλοῦσε τὴν έφευρέσιν του, καὶ εἶδομεν μετὰ ποίας περιφρονητικὰς καὶ άπειλητικὰς φράσεις διετύπωσε τὴν ἄρνησίν του... Έ-

στὼ ! Θά έθεωρεῖτο ὡς κακοποιός, κατὰ τοῦ ὁποῖου κάθε μέσον, σκοποῦν νά τὸν καταστήσῃ άνίκανον πρὸς βλάβην, θά ἦτο νόμιμον... Ἡ άσφάλεια, ὅχι μόνον τῆς Άμερικῆς, ἀλλὰ τοῦ κόσμου ὅλου, τὸ απαιτοῦσε. Ἡ ὑπόθεσις ὅτι ἐχάθη συνεπειὰ δυστυχήματος, κατέπιπεν ὁριστικῶς μετὰ τὴν διαβόητον έπιστολὴν τῆς 15 Ἰουλίου. Ὁ έφευρέτης ὑπῆρχεν, ἔζη, ἡ δὲ ζωὴ του άπετέλει δημόσιον κίνδυνον, μέγαν καὶ διηνεκῇ.

Υπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ιδεῶν αὐτῶν, ἡ Κυβέρνησις ἐδημοσίευσε τὴν έπομένῃν ἀνακοίνωσιν :

Ἐπειδὴ ὁ κυβερνήτης τοῦ Τρόμου ἀρνέεται νά διαπραγματευθῇ τὴν ἐκχώρησιν τοῦ μυστικοῦ του ἀντὶ οἰαςδήποτε τιμῆς, ἐπειδὴ ἡ χρῆσις τὴν ὁποῖαν κάμνει τῆς μηχανῆς του άποτελεῖ κίνδυνον, κατὰ τοῦ ὁποῖου εἶνε άδύνατος πᾶσα προφύλαξις, ὁ ρηθεὶς κυβερνήτης τίθεται ἐκτὸς τοῦ νόμου. Έπιδοκιμάζεται ἐκ τῶν προτέρων πᾶν μέτρον, τὸ ὁποῖον θά εἶχεν ὡς άποτέλεσμα τὴν καταστροφὴν τῆς μηχανῆς του καὶ τοῦ ἴδιου.»

Ἦτο ἡ προγραφή, ἡ ἐπικήρυξις ! Πόλεμος ἐξοντώσεως ἐκηρύσσεται ένάντιον τοῦ Κοσμοκράτορος τούτου, ὁ ὁποῖος ἐθεώρει τὸν ἑαυτόν του άρκετὰ ισχυρόν, ὥστε νά προκαλῇ καὶ νάψηφῇ ὀλόκληρον Κράτος, ὀλόκληρον Έθνος, —καὶ μάλιστα τὸ Άμερικανικόν !

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μεγάλαι ἀμοιβαὶ ἐπροκηρύχθησαν δι' ὄντινα θάνατος ἀνθρώπου, δι' ὄντινα θά κατέρωθε νά τὸν συλλάβῃ, ἀπαλλάσσων τὴν χώραν τοῦ κινδύνου του.

Τοιαύτῃ ἡ κατάστασις κατὰ τὸ δεύ-

τερον δεκαπενθήμερον τοῦ Ἰουλίου. Έν τούτοις, ὁ σκεπτόμενος καλῶς θά συνεπείραινεν ὅτι μόνῃ ἡ τύχη ἠδύνατο νά ἐπιφέρῃ τὴν ποθητὴν λύσιν. Δὲν έπρεπε τῶντιν ὁ ἐπικεκχυμένος αὐτὸς έφευρέτης κάπου νά ἐμφανισθῇ, νά παρατηρηθῇ, νά δηλωθῇ, καὶ ὑπὸ περιστασιεὶς τοιαύτας, ὥστε νά γίνῃ δυνατὴ ἡ σύλληψίς του ; Εἰς τὴν ἐνεφανίζετο μίαν στιγμὴν ὡς αὐτοκίνητον, ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ὡς πλοῖον ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἢ ὡς ὑποβρύχιον έντὸς των ὑδάτων, βεβαίως ἡ μηχανὴ θά ἦτο άσύλληπτος. Έπρεπε νά καταληφθῇ κάπου ἐξ άπροόπτου άκινητοῦ, καὶ νά συλληφθῇ πρὶν προφθάσῃ νά διαφύγῃ, χάρις εἰς τὴν ταχύτητα ἐκείνην, πρὸς τὴν ὁποῖαν καμμιὰς ἄλλης μηχανῆς ἡ ταχύτης δὲν ἠδύνατο νάντιπαραβληθῇ !

Ἡμῖν λοιπὸν έτοιμος, αἰς τὰ πανιά», περιμένων ἐκ μέρους τοῦ κ. Οὐάρδ τὴν διαταγὴν νάναχωρήσω μετὰ τῶν ἀνθρώπων μου. Άλλ' ἡ διαταγὴ δὲν ἤρχετο, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀπέβλεπεν, ἐξηκολούθει νά εἶνε άθάνατος.

Τὸ τέλος τοῦ Ἰουλίου ἐπλησίαζε. Αἱ ἐφημερίδες δὲν έπαυαν νά κάμνουν λόγον περὶ τῆς ὑποθέσεως. Κάποτε ἐδημοσιεύετο καμμία πληροφορία, ἡ ὁποία ἐξήπτε τὴν περιέργειαν τοῦ δημοσίου, ἀλλὰ χωρὶς νά ἐπιβεβαιούται. Τίποτε σοδάρων καὶ βάσιμον. Τὰ διασταυρούμενα ἐφ' ὅλης τῆς ἡπείρου τηλεγραφήματα, ἦσαν αντιφατικὰ καὶ ἀνῆλθον ἄλληλα. Εἶνε εὐνόητον ἄλλως, ὅτι αἱ μεγάλαί ἀμοιβαὶ ὑπέσθαιπον τὴν πλάνην, τὴν γένεσιν ψευδῶν εἰδήσεων. ἐνίοτε καὶ καλῇ τῇ πίστει. Σήμερον διεδίδετο ὅτι τὸ αὐτοκίνητον εἶχε περάσῃ

κάπου ὡς σίμων. Αὐρίον ἐλέγετο ὅτι τὸ πλοῖον άνεγάνη εἰς κάποιαν τῶν πολυαριθμῶν άμερικανικῶν λιμνῶν... Άλλοτε τηλεγραφεῖτο ὅτι τὸ ὑποβρύχιον ἐξετέλει γυμνάσιον εἰς κάποιον πέλαγος. "Όλ' αὐτὰ τὰ ἐβλεπεν ἡ φαντασία ἐξημμένων ἀνθρώπων, ὑπὸ τὸν μεγεθυτικὸν φακὸν τοῦ τρόμου καὶ τῶν μεγάλων ἀμοιβῶν...

Άλλὰ τέλος πάντων !...

Τὴν 29 Ἰουλίου ἔλαβα διαταγὴν παρὰ τοῦ προϊσταμένου μου, νά μεταβῶ εἰς τὸ γραφεῖόν του χωρὶς νά χάσω οὔτε στιγμήν.

Μετά εἴκοσι λεπτά ἤμην ἐνώπιόν του.

— Νά φύγετε έντὸς μιᾶς ὥρας, Στρώκ, μοι εἶπε.

— Διὰ ποῦ ;

— Διὰ τὸ Τολέδο.

— Έθεσάη ;...

— Ναί...καὶ ἐκεῖ θά λάβετε τὰς τελευταίας πληροφορίες.

— Μετὰ μίαν ὥραν, οἱ ἄνθρωποί μου καὶ ἐγὼ ξεκινοῦμεν...

— Πολὺ καλά, Στρώκ. Καὶ σοῦ δίδω ρητὴν διαταγὴν...

— Ποῖαν, κύριε Οὐάρδ ;

— Νά ἐπιτύχετε ! Αὐτὴν τὴν φορὰν νά ἐπιτύχετε !

(Έπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΙΚΑ ΤΟΜΥΣΤΥ ΚΑΜΠΟΥ

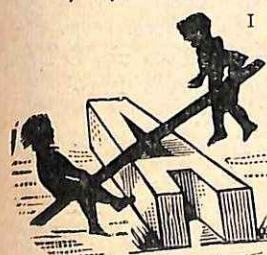
Ἦ γέρο κάμπε, τί κρατῆς, Πές μου, τὰ μυστικά σου, Πές, τὰ λουλούδια ποῦ θωρῶ Πῶς βγαίνουν τὸν κάθε καιρὸ Ἀπὸ τὰ σωθικά σου ; Πῶς πλημμυροῦν οἱ ποταμοί ; Πῶς σὲ ταράζουν οἱ σεισμοί ; Καὶ ποῖον νά νοιώθῃς πόνο ; Ἦ γέρο κάμπε, δὲ μιλᾶς Καὶ γιὰ τὰ σέβανε κρατῆς Τὰ μυστικά σου μόνο !

ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΟΡΘΟΣ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

Άγαπητοί μου,

Ι μεγάλαί έορταί, περισσότερον ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, μᾶς μεταφέρουν, (ἡμᾶς τοὺς μεγάλους, έννοῶ) εἰς τὰ παιδικὰ μας χρόνια. Διότι αἱ έντυπώσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας μένουν άνεξάλειπτοι εἰς ὅλην τὴν ζωὴν, αἱ δὲ μεγάλαί έορταί, ὅπως τὰ Χριστούγεννα καὶ τὸ Πάσχα, προξενοῦν πάντοτε ισχυρὰν έντύπωσιν εἰς τὰ παιδία.

Μία ἀπὸ τὰς ζωηροτέρας μου παιδικὰς ἀναμνήσεις εἶνε ὁ ὄρθρος τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ἡ Πρώτη λεγομένη «ὄρθρον» αὐτὸν, τὴν ἀνοιξιάτικην χαύρηγν, τὴν συνῆθος γλυκεῖαν, μετὰ τὸν ἀνέφελον οὐρανόν, τὸν γαλάζιον καὶ ρόδινον, τὸν ὁποῖον ἐδλεπα ἀπὸ τοῦ παρὰ τοῦ δωματίου μου, ἐξυπνῶν ἀποτόμως μετὰ τοὺς κρότους τῶν τηλεβόλων, τῶν πιστολισμῶν καὶ τῶν κωδωνοκρουσιῶν τῆς μεγάλης χαρᾶς...

Οἱ σκύλοι, τρομαγμένοι, ἐγαύγιζαν πῆλιν ἀγγεῖα, ριπτόμενα κατ' ἔθιμον ἀπὸ τὰ παρὰ τοῦρα, ἔσπαζαν καὶ ἡ μητέρα μου, περιχαρὴς, πλησιάζουσα τὸ κρεβάτάκι μου, μοῦ εἶδε νὰ δαγκάσω, κατ' ἔθιμον ἐπίσης, ἑνα κομμάτι σίδερο, —συνήθως τὰ κλειδιά της... «Χριστὸς ἀνέστη ! καὶ τοῦ χρόνου !... ἡ Πρώτη Ἀνάστασις !...»

Τὰ πρῶτα χρόνια, ἤκουα τὸν θόρον ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀντηχοῦσεν ὅλη ἡ πόλις, ἐπρόμαζα ὀλίγον εἰς τὴν ἀρχὴν, διεσκέδαζα κατόπι, μετὰ τὸ κακὸ πρὸ πάντων ποῦ ἔκαμναν οἱ σκύλοι, ἐμάνθανα ὅτι ἀνέστη ὁ καλὸς Χριστὸς, τὸν ὁποῖον ἐσταύρωσαν οἱ κακοὶ Έβραῖοι, ἐχαίρομην μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ἡσύχαζα. Άλλ' ἀργότερα, ὅταν ἦλθα εἰς κάποιαν ἡλικίαν, ἤρχισα νά ἐρωτῶ τί ἀκριβῶς συνέβαινε τὴν ὥραν ἐκείνην καὶ τὴν στιγμὴν τοῦ πανδαιμονίου. Τότε μοῦ ἐξηγοῦσαν λεπτομερῶς, ὅτι εἰς τὴν Μητρόπολιν, μετὰ τὴν λιτανείαν τοῦ Έπιταφίου — ἡ ποτὶς εἰς τὴν πατρίδα μου βγαίνει τὴν νύκτα καὶ διαρκεῖ ὡς τὸ πρωί, —ἐψαλαν τὸν ὄρθρον τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, καὶ ὅτι εἰς ὠρισμένην στιγμὴν, ὀλίγον πρὸ τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ Δεσπότης μετὰ λευκὰ ἄμφια ἐξήρχετο εἰς τὴν Ὁραίαν Πύλιν καὶ ἔρραινε τὸ πλῆθος μετὰ ἄνθη, ψάλλον τὸ «Ανάστα ὁ Θεός». Τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ἐν τηλεβόλον, στημένον ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἐκροτοῦσεν. Ἦτο τὸ σύνθημα. Ἀμέσως ἤρχισαν οἱ πυροβολισμοί, οἱ καμπάνες, καὶ ὅλον ἐκείνον τὸ κακὸν ποῦ μ' ἐξυπνοῦσε. Συγχρόνως δέ, ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ ἐτοιμοτέρου χασάπη, ἐπιπτε καὶ τὸ πρῶτο βῶδι, τὸ ὁποῖον διεδέχετο έντὸς ὀλίγου ὀλόκληρος ἐκατόμβη...

Μολονότι ἡ τελευταία αὐτὴ λεπτομέρεια δὲν μ' ἐνθουσίαζε, —διότι ἐφοβόμην τὰ βῶδια, ἀλλὰ καὶ ἐλυπούμην νά τὰ φαντάζωμαι σφαζόμενα ἀγρίως, τόσα πολλὰ μαζί... —έν τούτοις ἤρχισα νά ἐπιθυμῶ, καὶ κάθε χρόνον ζωηρότερα, νάπολαύσω αὐτὸ τὸ θέαμα καὶ ἐκ τοῦ πλησίον. Νά ἰδῶ τὴν Λιτανείαν τοῦ Έπιταφίου, νάκούσω τὸ «Ανάστα ὁ Θεός» ἀπὸ τὸν λευκοφόρον Δεσπότην, καὶ ἔπειτα νά κάμω ἑνα γύρον ἀπὸ τὰ μακελειᾶ...

Ἠργήσα νάπολαύσω τὸ ποθοῦμενον,

διότι ἡ μητέρα μου μετὰ κανένα τρόπον δὲν ἐννοοῦσε νά μοῦ ἐπιτρέψῃ νά ἐξέλθω νύκτα. Άλλ' ἐπὶ τέλους, ἑνα χρόνον, —θὰ εἶχα τότε τὴν ἡλικίαν σας, —μοῦ ἔδωκε τὴν ἄδειαν νά υπάγω, συνοδευόμενος ἀπὸ ἑνα φίλον μας, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε κάθε ἐμπιστοσύνην. Εἶνε περιττὸν νά σὰς εἶπω, ὅτι δὲν ἐκοιμήθην διόλου τὴν νύκτα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ἀπὸ φόβον μήπως ἀργήσω νά ἐξυπνήσω, —καὶ ὅταν ἦλθε νά με πάρῃ ὁ φίλος μας, περὶ τὰς τρεῖς μετὰ τὸ μεσονύκτιον, με εὔρεν εἰς τὸ παρὰ τοῦρον νά τὸν περιμένω ἐνδεδυμένος.

Ὡ, ἡ ἀπόλαυσις μετὰ ἀπεξημῶσε μετὰ τὸ παραπάνω διὰ τὴν ἀγρυπνίαν. Τί θαυμασία ποῦ ἦτο ἡ νυκτερινὴ Λιτανεία μετὰ τὰν ἀριθμητὰ φανάρια της, μετὰ τοὺς μαυροφόρους ἱερεῖς της, μετὰ τὴν πένθιμον μουσικὴν της καὶ μετὰ τὸ ὀλόχρυσον ἐκείνο κουδούνιον τοῦ Έπιταφίου ! Εἶχε μεγαλοπρέπεια καὶ μυστηριον. Εὐνόμιστα ὅτι ἦτο καθαυτὸ ἡ κηδεῖα τοῦ Χριστοῦ. Μετὰ πόσῃ συγκίνησιν παρακολουθοῦσα τὸ νεκρὸν τοῦ Σῶμα ! Ἀπ' ὅλα τὰ σπῖτια ποῦ ἐπερνοῦσαμεν, ἐβγαζαν εἰς τὰ παρὰ τοῦρα τάπητας, ἄνθη, λαμπράδες καὶ θυμιατήρια. Καὶ ὁ χορὸς ἐψαλλον «Ἰνα τί ἐφράξαν ἔθνη...» εἰς ἑνα ἤχον, ὁ ὁποῖος ἦτο ὀρθνός ἀληθινός...

Καὶ ἐπεστρέψαμεν τὸ χαράγματα εἰς τὴν Έκκλησίαν. Εἰς τὴν ἤρχισεν ὁ ὄρθρος» τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Ὀλίγα φῶτα, πένθιμος ἀκόμη ἡ ψαλμωδία, μαῦραι αἱ στολαὶ τῶν ἱερέων, καὶ τὰ νανγώσματα ἀπὸ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ἀτελείωτα. Ἐδιάβασαν τὴν ἀρχὴν τῆς Γενέσεως, πῶς ἐκτίσεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον εἰς ἔξ ἡμέρας... Έπειτα ἐδιάβασαν τὴν ἱστορίαν τοῦ προφῆτου Ἰωνᾶ, τὸν ὁποῖον κατέπιε τὸ κήτος... Έπειτα ἤρχισαν νά διαβάουν τὴν ἱστορίαν τῆς εἰκόνας τῆς χρυσῆς, τὴν ὁποῖαν ἐστήσεν ὁ Ναβουχοδονόσορ ὁ Βασιλεὺς...

Έν τῷ μεταξὺ, ἐνῶ ἐπρόχωροῦσεν αὐτὸ τὸ ἀνάγνωσμα, ἤναπταν σιγα-σιγὰ τὰ κηρία τῶν μαγοναλίων καὶ τῶν πολυελαίων. Ὁ Δεσπότης, οἱ ἱερεῖς, οἱ διάκoi, κλεισμένοι ὅλοι εἰς τὸ Ἱερόν. Κάτι ἐτοιμάζετο βέβαια... Σοροὶ δάφνης ἐτοποθετήθησαν ἀπὸ τὰς τρεῖς θύρας τοῦ Ἱεροῦ. Ὁ Εὐταξίας ἐστάθη παρὰ τὴν μεσαίαν θύραν, κρατῶν κένιστρον γεμάτον ροδόφυλλα. Ἦλθε στιγμὴ, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ Έκκλησία ὅλη ἦτο πλέον φωταγωμένη. Καὶ τὸ ἀνάγνωσμα ἐπροχωροῦσεν, εἰς ὑψηλότερον ὀλονεν τόνον : Μόνον οἱ τρεῖς παῖδες, ἔλεγε, ὁ Σεβράχ, ὁ Μισάχ καὶ ὁ Ἀδδεναγῶ, δὲν ἠθέλησαν νά προσκυνήσουν τὴν χρυσὴν εἰκόνα, τὸ εἶδωλον τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Καὶ θυμωθεὶς ὁ βασιλεὺς, διέταξε νά τοὺς ρίψουν εἰς τὴν κάμινον, ἐπταπλασίως ἐκκαφθεῖσαν...

Ἠργήσα νάπολαύσω τὸ ποθοῦμενον, διότι ἡ μητέρα μου μετὰ κανένα τρόπον δὲν ἐννοοῦσε νά μοῦ ἐπιτρέψῃ νά ἐξέλθω νύκτα. Άλλ' ἐπὶ τέλους, ἑνα χρόνον, —θὰ εἶχα τότε τὴν ἡλικίαν σας, —μοῦ ἔδωκε τὴν ἄδειαν νά υπάγω, συνοδευόμενος ἀπὸ ἑνα φίλον μας, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε κάθε ἐμπιστοσύνην. Εἶνε περιττὸν νά σὰς εἶπω, ὅτι δὲν ἐκοιμήθην διόλου τὴν νύκτα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ἀπὸ φόβον μήπως ἀργήσω νά ἐξυπνήσω, —καὶ ὅταν ἦλθε νά με πάρῃ ὁ φίλος μας, περὶ τὰς τρεῖς μετὰ τὸ μεσονύκτιον, με εὔρεν εἰς τὸ παρὰ τοῦρον νά τὸν περιμένω ἐνδεδυμένος.

Ὡ, ἡ ἀπόλαυσις μετὰ ἀπεξημῶσε μετὰ τὸ παραπάνω διὰ τὴν ἀγρυπνίαν. Τί θαυμασία ποῦ ἦτο ἡ νυκτερινὴ Λιτανεία μετὰ τὰν ἀριθμητὰ φανάρια της, μετὰ τοὺς μαυροφόρους ἱερεῖς της, μετὰ τὴν πένθιμον μουσικὴν της καὶ μετὰ τὸ ὀλόχρυσον ἐκείνο κουδούνιον τοῦ Έπιταφίου ! Εἶχε μεγαλοπρέπεια καὶ μυστηριον. Εὐνόμιστα ὅτι ἦτο καθαυτὸ ἡ κηδεῖα τοῦ Χριστοῦ. Μετὰ πόσῃ συγκίνησιν παρακολουθοῦσα τὸ νεκρὸν τοῦ Σῶμα ! Ἀπ' ὅλα τὰ σπῖτια ποῦ ἐπερνοῦσαμεν, ἐβγαζαν εἰς τὰ παρὰ τοῦρα τάπητας, ἄνθη, λαμπράδες καὶ θυμιατήρια. Καὶ ὁ χορὸς ἐψαλλον «Ἰνα τί ἐφράξαν ἔθνη...» εἰς ἑνα ἤχον, ὁ ὁποῖος ἦτο ὀρθνός ἀληθινός...

Καὶ ἐπεστρέψαμεν τὸ χαράγματα εἰς τὴν Έκκλησίαν. Εἰς τὴν ἤρχισεν ὁ ὄρθρος» τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Ὀλίγα φῶτα, πένθιμος ἀκόμη ἡ ψαλμωδία, μαῦραι αἱ στολαὶ τῶν ἱερέων, καὶ τὰ νανγώσματα ἀπὸ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ἀτελείωτα. Ἐδιάβασαν τὴν ἀρχὴν τῆς Γενέσεως, πῶς ἐκτίσεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον εἰς ἔξ ἡμέρας... Έπειτα ἐδιάβασαν τὴν ἱστορίαν τοῦ προφῆτου Ἰωνᾶ, τὸν ὁποῖον κατέπιε τὸ κήτος... Έπειτα ἤρχισαν νά διαβάουν τὴν ἱστορίαν τῆς εἰκόνας τῆς χρυσῆς, τὴν ὁποῖαν ἐστήσεν ὁ Ναβουχοδονόσορ ὁ Βασιλεὺς...

Έν τῷ μεταξὺ, ἐνῶ ἐπρόχωροῦσ

Ἄλλ' οἱ τρεῖς Παῖδες προσηχθήσαν εἰς τὸν Θεὸν τῶν πατέρων τῶν, τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακώβ. Καὶ ὁ Θεὸς τῶν πατέρων τῶν ἔκαμε τὸ θαῦμά του! Τὸ πῦρ τῆς καμίνου δὲν ἤγγισεν οὔτε τρίχα τῆς κεφαλῆς τῶν, καὶ σῶσι οἱ τρεῖς Παῖδες, ἀδελφεῖς, ἀνέπαροι, ἤρχισαν νὰ ψάλλουν καὶ νὰ ὑμνολογοῦν: «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερφύουμένος εἰς τοὺς αἰῶνας...»

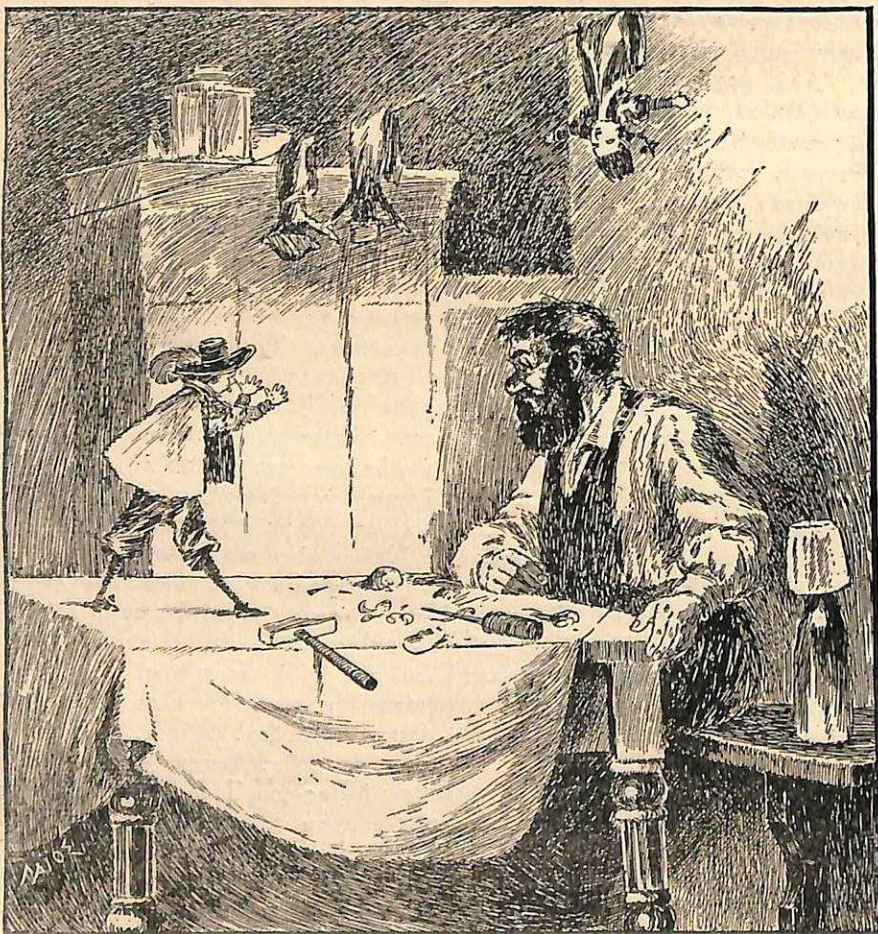
Ἐδῶ ὁ ἀναγνώστης διακόπτεται ἀποτόμως: Ὁρῶντο αἱ θύραι τοῦ Ἱεροῦ. Ἐμφανίζεται ὁ Δεσπότης, λευκοφόρος, οἱ ἱερεῖς τοῦ ἐπίσης. Ὅλοι περιχαρεῖς, νικηταί, θριαμβευτικοί. Ὁ Δεσπότης βυθίζει τὴν χεῖρά του εἰς τὸ κάνιστρον, μᾶς ραίνει μὲ τὰ ροδόφυλλα, καὶ ἀρχίζει νὰ ψάλλῃ τὸν Ὑμνον τῶν Τριῶν Παίδων, τὸν ὁποῖον συνεχίζουν ἔπειτα οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ψάλλται ὅλοι: «Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε καὶ

ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας!» Τελειώνει ὁ ὕμνος ὁ θαυμάσιος, καὶ ἀναγινώσκειται ὁ Ἀπόστολος. Καὶ ἰδοὺ πάλιν ὁ Δεσπότης εἰς τὴν Ὁραίαν Πύλιν. Εἶνε ἡ ἐπίσημος στιγμή. Ψάλλει μὲ μεγάλην φωνὴν «Ἀνάστα ὁ Θεὸς κρῖνον τὴν γῆν...» καὶ λακτίζει τὸν σωρὸν τῆς δάφνης, ὁ ὁποῖος εἶνε ἐμπρὸς του. Ἀλαλαγμοὶ καὶ θρίαμβος! Ἡ ἐκκλησία στρώνεται ὅλη μὲ φύλλα δάφνης, τὸ ἔμβλημα τῆς νίκης. Συγχρόνως κροτεῖ τὸ τηλεβόλον, τὸ ὁποῖον μεταδίδει εἰς τὴν πόλιν τὸ χαρμόσυτον ἄγγελμα. Καὶ ἡ πόλις ὅλη μυρίστομος ἀλαλάζει: Ὁ Χριστὸς ἀνέστη!...

Ἀδύνατον νὰ σᾶς παραστήσω τὴν ἐντύπωσιν ποῦ μοῦ ἔκαμεν ἡ πρώτη αὐτὴ τελετή! Ἀλλὰ μήπως ἡ τελετὴ τῆς Πρώτης Ἀναστάσεως, κατὰ τὸν ὄρθρον τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, δὲν εἶνε ἡ ὠραιότερα τῆς Ἐκκλησίας μας; Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ ΕΚΠΛΗΞΙΣ

Τί παριστᾷ ἡ περίεργος αὐτὴ εἰκὼν;

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ εἰπωμεν εἰς δόσους ἀνέγνωσαν τὸ προηγούμενον φυλλάδιον. Διότι ὅλοι βεβαίως θάναγνωρίσουν ἀμέσως τὸν ἀγαθὸν Κύρ Βαγγέλην, ὁ ὁποῖος ἦτο ὀλίγον τι μικροῦς, καὶ τὸν εὐλίγον ἀνθρωπάκον Φολέτον, ὁ ὁποῖος ἦτο ὀλίγον τι αὐθάδης... Ἡ εἰκὼν ἦτο προσωρισμένη νὰ συνοδεύσῃ τὸ διήγημα ἐκεῖνο, ἀλλ' εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον ὁ Χῶρος δὲν μᾶς ἐπέτρεψε νὰ τὴν συμπεριλάβωμεν. Τὴν δημοσιεύομεν λοιπὸν σήμερον, ὡς μίαν εὐχάριστον ἐκπληξιν, διότι δὲν ἐπεριμένετε βέβαια ὅτι ἡ ὠραία ἱστορία τοῦ Κύρ Βαγγέλη θὰ εἶχεν ὡς συνέχειαν καὶ μίαν ὠραίαν εἰκόνα!

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΗ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Καὶ ἡ μητέρα τῆς Ὁ'Δάλιας, ἡ ὁποία δὲν τὴν ἀγαποῦσε, τῆς εἶπε:

— Τέτοιο φόρεμα δὲν ταιριάζει ἐστὶν κόρη, ὅταν ἡ μάνα τῆς δὲν ἔχει παρὰ ξερόφυλλα γιὰ νὰ σκεπάζεται. Δὲς μοῦ το!

Καὶ ἡ Ὁ'Δάλια εἶπε:

— Θὰ γυρίσω ὅλο τὸ χωριό. Θὰ περᾶσω ἀπὸ τίς καλύβες καὶ ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ Βασιλῆα μὲ τὸ καινούργιο μου φόρεμα. Ὅλοι ἐδῶ-πέρα θὰ τὸ γνωρίσουν καὶ θὰ τὸ ἀναγνωρίσουν γιὰ δικό μου. Καὶ ἂν κανένας ἢ καμμιά θελήσῃ νὰ μοῦ τὸ πάρῃ, ἐγὼ θὰ φωνάξω: «Εἶνε δῶρο τοῦ Λευκοῦ Ἀρχηγοῦ» ὁποῖος ἐπιχειρήσῃ νὰ μοῦ τὸ πάρῃ, θὰ δεθῇ καὶ θὰ δαρθῇ ὡς πού νὰ πεθάνῃ!

Καὶ μὲ τὰς λέξεις αὐτάς, ἡ Ὁ'Δάλια ἔβγαλε τὸν σουγιᾶν τοῦ Τζάκ, καὶ τὸν ἔσεισε, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ στραφῇ εἰς τὸν ἄερα, ὡς ἡ θετλασμένη γραμμὴ τοῦ κεραυνοῦ.

Ἡ μητέρα τῆς εἶπε:

— Εἶσαι δυνατὴ καὶ ὑπερήφανη. Καὶ ὁ Ν' Γκαντούρ ὁ ἴδιος δὲν θὰ σέ νικῶσε. Ἀλλὰ φυλάξου ἀπὸ αὐτόν! φυλάξου ἀπὸ τίς γυναῖκες τοῦ Βασιλῆα! φυλάξου ἀπὸ τὸ Βασιλῆα τὸν ἴδιο!

Τότε ἡ Ὁ'Δάλια ἐξηλθεν ἀπὸ τὴν καλύβην.

Αἱ γυναῖκες τοῦ Ἀρχηγοῦ Βασιλέως ἔπαιρναν τὸν ἄερα τῶν παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Ἦτο ἡ ὀγδόη τῆς ἐσπέρας.

Ὅταν εἶδαν τὴν Ὁ'Δάλιαν, τὴν ἐπῆραν διὰ φάντασμα, διότι οὐδέποτε ὕφασμα τόσον ὠραῖον, τόσον λαμπρὸν ἔκάλυψε σῶμα μαῦρον. Ἐπειτα ἐνόμισαν ὅτι ἦτο ἀπεσταλμένη κανενὸς πλουτοῦ ἀρχηγοῦ, γείτονος, ὁ ὁποῖος ἔστειλεν μήνυμα μὲ τὴν κόρην του. Καὶ ἐνῶ ἤτοιμάζοντο νὰ τὴν χαιρετίσουν καὶ νὰ τὴν καλωσορίσουν μὲ τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμόν, ἔξαφνα ἀναγνωρίζουν τὴν Ὁ'Δάλιαν μὲ τὴν πιστὴν τῆς Λου'Φατού!

Τί εἶνε πάλι αὐτὸ;...

Ἀπὸ τινος καιροῦ ἡ Ὁ'Δάλια εἶχε κινήσει τὴν προσοχὴν τῶν, καὶ τὴν ὀργῆν τῶν, διότι ἔκαμε τὴν «καμπόσην» καὶ παρουσιάζετο ἐμπρὸς τῶν ἀσεβῶς, πότε μὲ πᾶννα βραχιόλια, πότε μὲ κορδέλες διαφόρων χρωμάτων, πότε μὲ δακτυλίδια ἀπὸ χάνδρες πολυχρώμες, καὶ τελοςπάντων, καθημερινῶς, κάτι εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ καὶ νὰ καμαρώσῃ, πότε ἕνα στολίδι, πότε ἕνα ὅπλον, πότε ἕνα παιγνίδι... Καὶ νὰ τὴν πάλι σήμερα, μ'ἕνα φόρεμα κτυπητόν, στολισμένον μὲ πᾶσινα φύλλα καὶ μὲ ἄνθη κόκκινα καὶ

γαλάζια!..Τί ἦτο λοιπὸν αὐτὴ ἡ Ὁ'Δάλια; Σκλάβος ἢ βασιλοπούλα;

Αὐτὰ ἔλεγαν μεταξύ τῶν, ἀλλ' ἀρκετὰ μεγαλοφώνως, αἱ γυναῖκες τοῦ Βασιλέως. Τὰ ἤκουσεν ἡ Ὁ'Δάλια καὶ ἀπεκρίθη:

— Εἶμαι φίλη τῶν Λευκῶν. Καὶ ὁποῖος τὰ βάλῃ μαζί μου, θὰ τιμωρηθῇ μὲ θάνατον.

Ὁ Ν' Γκαντούρ τὴν περιέλασε. Αἱ γυναῖκες ἐθύμωσαν πολὺ, ἔκαμαν πρόχειρον συμβούλιον καὶ ἐπῆγαν νὰ παραπενοθῶν εἰς τὸν Βασιλέα. Τότε ὁ Βασιλεὺς ἐκάλεσε τὴν Ὁ'Δάλιαν καὶ τῆς εἶπε:

— Αἱ γυναῖκές μου τὰ ἔχουν μαζί σου. Τί τοὺς ἔκαμες; Δικαιολογήσου!

Ἡ Ὁ'Δάλια ἐπροχώρησε χωρὶς φόβον ἀπὸ τὸ φόρεμά της καὶ ἐπέδειξε τὰ ἄνθη τοῦ καὶ τὰ φύλλα τοῦ ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν μέσην τῆς τὸν σουγιᾶν καὶ τὸν ἀνοιγόκλεισε μ'ἐπιτηδεύτητα τέλος παρουσίασε τὸ δακτυλὸν τῆς εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαμπε τὸ δακτυλίδι μὲ τίς χάνδρες, τὰ πόδια τῆς καὶ τὰ χέρια τῆς μὲ τὰ βραχιόλια.

— Ἰδοὺ τί τοὺς ἔκαμα! εἶπε.

— Πολὺ καλὰ! Δικαιολογήσου τώρα!

— Αὐτὰ τὰ ὠραῖα πράγματα ποῦ μοῦ τὰ φθονοῦν, εἶνε δικὰ μου, ὅπως τὸ νύχι τοῦ πάνθηρος ποῦ κρέμεται στὸ στῆθος σου, εἶνε δικὰ σου. Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ τὸ πάρῃ. Ἀλήθεια;

— Μὰ δὲν τὸ ξέρεις, ὅτι ὁποῖος θὰ μοῦ τὸ ἔπαιρνε, θὰ ἐτιμωρεῖτο μὲ βασανιστήρια καὶ μὲ θάνατον; Γιατί αὐτὸ τὸ φυλακτό, ποῦ τὸ φορᾷ νύκτα-μέρα, εἶνε τὸ δέγμα τῶν ἄθλων μου. Ἐγὼ κυνήγησα τὸ θηρίο, ἐγὼ τὸ σκότωσα, ἐγὼ τὸ ἐγδαρα. Λέγε λοιπὸν τώρα καὶ τὰ δικὰ σου.

— Κάθε μέρα, ἤρχισεν ἡ Ὁ'Δάλια, τὴν ὥρα ποῦ χαμηλόνει ὁ ἥλιος ἐστὶ σκεπὴ σου, φεύγω ἀπὸ τὸ χωριό. Περνῶ τὰ δάσος. Φθάνω ἐπὶ τὸ σπῖτι τοῦ Λευκοῦ Ἀρχηγοῦ. Κάθουμαι χάμω, δίπλα ἐπὶ γυῖο τοῦ, καὶ τὸν ἀκούω. Μοῦ λέει πολὺ σπουδαῖα πράγματα, ποῦ ἐσὺ δὲν τὰ ξέρεις. Καὶ τὰ θυμᾶμαι. Καὶ τὰ γράφω ἐπὶ ἄσπρο χαρτί. Τὰ διαβάζω, τὰ μαθαίνω. Ὅταν γυρίζω, ἔς ὅλο τὸ δρόμο, τὰ ξαναλέω ἀπὸ μέσα μου. Τὴν ἄλλη μέρα πάλι τὰ ἴδια. Καὶ τὴν ἄλλη ξανά, καὶ τὴν ἄλλη... Ἐτοί σε λίγο θὰ μάθω νὰ μιλῶ σὰν τοὺς Λευκοὺς. Τώρα, ἂν ἕνας Λευκὸς σοῦ μιλοῦσε, ἐσὺ δὲν θὰ ἤξερες τί σοῦ λέει. Καὶ θὰ εἶχες ἀνάγκη ἀπὸ ἐμέ, γιὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὰ λόγια τοῦ καὶ νὰ σε κάμω νὰ τὰ καταλάβῃς.

Ὁ μαῦρος βασιλεὺς ἤκουε προσεκτικῶς. Ἐξαφνα εἶπε:

— Πές μου λοιπὸν μερικὰ λόγια τῶν Λευκῶν.

Ἡ Ὁ'Δάλια προσεπάθησε νὰ ἐνθυ-

μηθῇ. Ἐπειτα ἐπρόφερε θριαμβευτικῶς τὰς λέξεις ποῦ τῆς εἶχε μάθῃ τελευταίως ὁ Τζάκ.

— Οἱ Λευκοὶ εἶνε δυνατώτεροι ἀπὸ τοὺς Μαῦρους.

Καὶ ἀμέσως τὸ μετέφρασε.

Ὁ Βασιλεὺς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν. Καὶ ἡ μικρὰ Μαύρη διέκρινεν εἰς τὸ πρόσωπόν του ἐκπληξιν καὶ τρόμον.

— Πῆγαινε ἐπὶ καλὸ, Ὁ'Δάλια, τῆς εἶπε τότε ὁ Βασιλεὺς. Καὶ πῆς ἐπὶ μεγάλο Λευκὸ Ἀρχηγὸ καὶ ἐπὶ γυῖο τοῦ, ὅτι ἐγὼ, ὁ Ντα'Σανγκουί, ὁ Βασιλεὺς, θαυμάζω τὴ δύναμι καὶ τὴ σοφία τοῦς.

Ἡ Ὁ'Δάλια ἐγὼνάντισε, καὶ διὰ νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς, ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ δακτυλὸν τῆς τὸ δακτυλίδι ποῦ τῆς εἶχε κάμῃ ἡ Μαγδαληνὴ μὲ χάνδρες, καὶ τὸ ἐπέρασεν ἐλαφρὰ εἰς τὸ μικρὸν δακτυλὸν τοῦ Βασιλέως. Καὶ ἐπειδὴ τὸ δακτυλίδι δὲν ἐπροχώρουσε πάρα κάτω ἀπὸ τὴν πρώτην κλειδωσιν, εἶπε:

— Χάρισέ το ἐστὶν καλλίτερη κόρη σου!

Ὁ Βασιλεὺς ἐμετρίασεν, ἔτριψε τὸ δακτυλίδι εἰς τὸ νύχι τοῦ πάνθηρος καὶ εἶπε:

— Ἐγὼ κόρες ποῦ ξέρουν τραγούδια, καὶ ἄλλες ποῦ ξέρουν χορούς. Ἐγὼ κόρες ποῦ ξέρουν σκοποὺς καὶ τοὺς σφυρίζουν μὲ τὸ στόμα, καὶ ἄλλες ποῦ τοὺς παίζουν μὲ τὴν ταμπουρά. Ἀλλὰ καμμιά δὲν ἔχω ποῦ νὰ μιλῇ τὴν ὠραία γλῶσσα τῶν Λευκῶν, καὶ καμμιά ποῦ νὰ εἶνε τόσο ἐξυπνὴ καὶ καλὴ σὰν τὴν Ὁ'Δάλια.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἡ μικρὰ Μαύρη δὲν ἐβλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ τρέξῃ εἰς τὸ σπῖτι τῶν Λευκῶν καὶ νὰ διηγηθῇ τὰ κατορθώματά της.

Ἡ οἰκογένεια Φάμπρ ἦτο συνηθισμένη εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον, ὅταν, πολὺ ἐνωρίτερα τοῦ συνηθούς, ἐθεάθη ἀνάμεσα εἰς τὰντικονὰ δένδρα ἡ μορφή τῆς Ὁ'Δάλιας.

— Ν' Γκόμα, ἐφώνησεν ὁ κ. Φάμπρ, πῆς ἐστὶ μικρὴ νὰ μ'πῇ μέσα.

— Μὰ! ἔχεις ἀκόμη τ' ὠραῖο σου φόρεμα! ἀνέκραξεν ἐκπληκτικῶς ποῦ δὲν τῆς εἶχαν πάρῃ πῶς τὸ κατάφερε;

Ἡ Ὁ'Δάλια διηγήθη τότε ὅλα ὅσα ἔκαμε πρὸς ὑπεράσπισίν του.

— Μπράβο! τῆς εἶπεν ὁ κύριος Φάμπρ. Ἐκαμεις ὅτι θὰ ἔκαμεν ὁ πῖθ φρόνιμος Λευκός. Καὶ θὰ σε στείλω πάλι ἐπὶ παλάτι τοῦ Ντα'Σανγκουί, νὰ τοῦ πᾶς ἕνα δῶρο δικό μου, γιὰ τὸ σεβασμὸ ποῦ εἰδείξες σὲ μᾶς.

Ὁ κύριος Φάμπρ ἐσηκώθη, καὶ μετ' ὀλίγον ἔφερεν ἕνα κόκκινον ὕφασμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν ἀποτυπωμένα διάφορα ζῶα ὑπερφυσικά: φεῖδια δικέφαλα, λεοπαρδάλεις μὲ τρεῖς οὐρὰς καὶ ἐλέφαντες μὲ δύο προδοσκίδες. Ἡ Ὁ'Δάλια ἐγούρλωσε τὰ μάτια ἀπὸ θαυμασμόν, ἤγγισε τὸ ὕφασμα, τὸ πῆρε εἰς τὰ χέρια τῆς, ἐπλησίασε τὴν κυρίαν Φάμπρ καὶ τῆς εἶπε:

— Κάμε το σὺ φόρεμα γιὰ τὸ Βασιλῆα, μὲ τὸ μυτερὸ σιδεράκι ποῦ ἀνεδοκατεβαίνει ἐπὶ τὸ σπῖτάκι του.

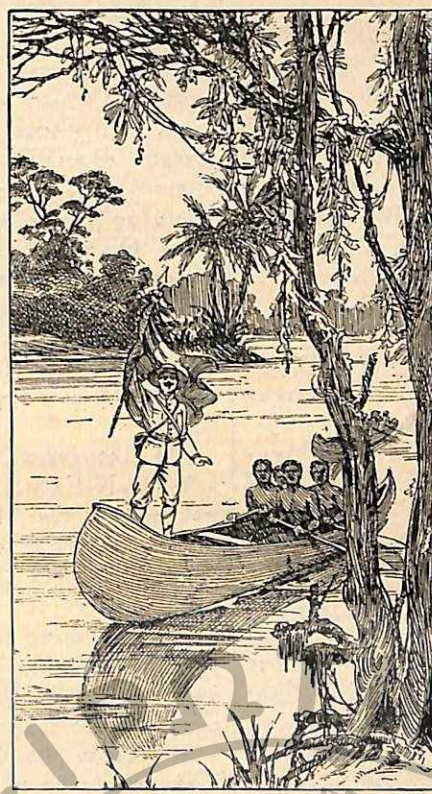
Ὁ Ἀρχηγὸς-Βασιλεὺς ἦτο ἕνας Μαῦρος εὐρωστός καὶ καλοδεμένος. Εἰς τὴν μέσην τοῦ ἐφορούσεν ἕνα εἶδος θώρακος πλεγμένου ἀπὸ χονδρὰ βούρλα τοῦ τόπου, μὲ φράντζες ὁλόγυρα, αἱ ὁποῖαι ἐπιπταν πυκναὶ ἕως τὰ γόνατά του. Αὐτὸ ἦτο ὅλη του ἡ ἐνδυμασία. Καὶ εἰς τὸ γυμνόν του στῆθος, δεμένον ἐπίσης εἰς πλεξίδαν ἀπὸ χόρτα, ἐκρέματο τὸ περίφημον φυλακτόν, τὸ νύχι τοῦ πάνθηρος, τὸ ὁποῖον ἀπετέλει ὅλην τὴν δύναμιν καὶ ὅλην τὴν φήμην.

Ἡ κυρία Φάμπρ ἐπεδοκίμασε τὴν ιδέαν τῆς Ὁ'Δάλιας. Ἐκοψε γρήγορα-γρήγορα τὸ ὕφασμα καὶ τὸ ἔραψε. Ἡ μικρὰ Μαύρη δὲν ἔχασεν οὔτε ἓν ἀπὸ τὰ κινήματά της. Εἶδεν ὅτι εἶχε κάμῃ μίαν τρύπαν διὰ τὸ κεφάλι καὶ ἄλλας δύο διὰ τὰ χέρια. Οὕτω τὸ ὕφασμα μετεβλήθη προχείρως εἰς χιτῶνα πλατὺν καὶ μακρόν, καὶ ὅταν ἐτελείωσεν, ἡ κυρία Φάμπρ τὸ παρέδωκεν εἰς τὴν Ὁ'Δάλιαν διὰ τὸν Βασιλέα τῆς.

Ἡ μικρὰ τὸ ἐπῆρε καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ παλάτι καταχαρούμενη.

Ὁ Βασιλεὺς ἐκάθητο περιστοιχισμένος ἀπὸ τὰς γυναῖκας του.

— Μεγάλε Ντα'Σανγκουί, τῷ εἶπεν ἡ Ὁ'Δάλια, οἱ καλοὶ σου τρόποι κατεγοήτευσαν τὸ μεγάλο Λευκὸ Ἀρχηγό. Μοῦ ἔδωκε νὰ σοῦ φέρω αὐτὸ τὸ ὠραῖο φόρεμα. Ἄν μου ἔπαιρνες χθὲς τὸ δικό

Ὅταν θὰ με ξαναἰδῇτε, ἡ γαλλικὴ σημαία θὰ κυματίζῃ... (Σ. 142, στ. β.)

εφαρμογήν) Δεκαπενταετή Πλοίαρχον σιγά-σιγά, θά δημοσιευθῶν ὅλα τ' ἀποτελέσματα) Τρολοτεμπελοῦσαν (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ ποῦ θά μού γράψης τώρα συγνά) Χαρί-κλειαν Γ. Χ. (εὐχαριστῶ πολύ) Κόμητα Μοντεχρίστον (βεβαίως, θά περιγράψω ἐν ἐκ-τάσει τὴν ἐορτήν) Ἑλληνικὴν Θάλασσαν (ποῦ ἀπὸ τώρα χαίρεται ποῦ πλησιάζει ἀπὸ μυρωμένον καλοκαιράκι μὲ τὰ λουλουδάκια του καὶ μὲ τὰς τόσας ἐκδρομάς του εἰς τὸν Βόσπορον) Δόξαν τῆς Ἑλλάδος (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ κ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ εὐγλωττα συγχαρητήρια) Μίαν τῶν Χαρίτων (ιδεὲς παραπάνω τὴν ἀπαντῶ πρὸς τὸν Δόγην τῆς Βενετίας) Αὐστριακὸν Στόλον (ἔστειλα ἐκ δευ-τέρου τὰ ζητηθέντα) Δόρον τοῦ Γάνου (ἐλή-φθησαν καὶ ἐστάλησαν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὕρον) Μέγαν Ἀλέξανδρον, κτλ.

Εἰς δόας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Μαρτίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει-ραιῶς μέχρι τῆς 14 Ἀπριλίου ἐκ τῶν Ἐ-παρχιῶν μέχρι τῆς 25 Ἀπριλίου ἐκ τοῦ Ἐ-ξωτερικοῦ μέχρι τῆς 12 Μαΐου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφεῖ μὲς εἰς φακέ-λους, ὧν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

180. Δεξιόγραφος.

Συμφωνοῦμε ἑστὲς ἰδέας
Στές καρδιές, τὸν χαρακτήρα,
Γιατὶ πῆρες ἓνα γράμμα
Καὶ τοῦ Λάβαν κόρη πῆρα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Αἵγλης

181. Συλλαβόγραφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου
Γράμμα τὸ δευτέρον μου,
Καὶ ἄνθρωπος δὲν γίνεταί
Χωρὶς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γερμανοῦ

182. Στοιχειοτονόγραφος.

Χρυσᾶ εἶνε τὰ μαλλιά μου,
Μὲ τὰ ἔξη γράμματά μου.
Μ' ἂν μὲ πέντε μὲ ἀφίσης
Καὶ τὸν τόνον μου κινήσης,
Θά θαυμάσης, θά μυρίσης.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐανθίας Μ. Δουνιάκη

183. Δημῶδες Αἰνίγμα.

Μακρὺς λιγνὸς καλόγερος
Καὶ πῆτα ἡ κεφάλᾳ του.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μικρὸ Διαβολάκι

184. Τρίγωνον.

* * * * * = Νῆσος ἑλληνικῇ.
* * * * * = Μέρος τοῦ λόγου.
* * * * * = Ρῆμα.
* * * * * = Ἄρθρον.
* * * * * = Φωνήεν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῆς Σαλαμῖνος

185. Πρόβλημα.

"Ὁρα καλῇ, πρωτόδοσκῇ
Τῶν ἐκατὸ προβάτων!
— "Ἄν εἶχα τόσα δυὸ φορές,
Καὶ τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα ἔχω,
Κι' ἀκόμη πέντε καὶ πενήντα,
Θά ἤμουν πρωτόδοσκός
Τῶν ἐκατὸ προβάτων.
Πόσα εἶχεν ὁ βοσκός ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στοιχειωμένου Βασιλεῖ

186—190. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς συμφώνου, τοῦ αὐ-τοῦ πάντοτε, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις : Μάχη, βᾶτος, εἰκὼν, λύκος, οἶκος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πίστις-Πατρὸς

191. Ἀκροστιχὴς.

Τὰρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Ἡρώα.

1, Βασίλισσα τῶν Θηβῶν. 2, Φυσικὸν φα-νόμενον. 3, Νόμισμα. 4, Πόλις τῆς Ἑλλά-δος ἢ μυθολογικὸν πρόσωπον πολυόμματον. 5, Πατὴρ ἱστορικῶν. 6, Ἀρχαῖος ληστής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Δόγῃ

192. Ἑλληνοσύμφωνον.

αυ - ο - η - α - ου - α - ε - αι - οο.

Ἐστάλη ὑπὸ Νιόβης Πιπινέλη

193. Γρίφος Ἰνδιόος.

Α2 (ἐπίρρημα χρόνου) τ1 (ἄρθρον) π5 (ἐπίρρημα χρόνου) β5 (ἐπίρρημα συγκριτικόν). Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Ρέτου

Τέλος τοῦ 112ου Διαγωνισμοῦ.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλον ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 9.
73. Αἰδηψός, (αἰ, διψος).—74. Μέγαιρα-Μέγαρα.—75. Λάγος-Λαγός.—76. Νήπιον-νηπινόν.

77. ἦ θ Ἡ Ρ Α Ε Λ Α Τ Η Κ Ε Ρ Κ Υ Ρ Α Μ Ε Σ Σ Η Ν Ι Ο Σ 78-80. 1) Πολλοὶ φίλοι ἐοικότες, οὐκ εἰσὶ. 2) Χά-ριτας δέξασθαι καὶ ἀμοιβὰς ἀποδοῦ-ναι. 3) Ὁ φθονὼν

ὡς ἔχθρον λυπεῖ ἑαυτόν.—81. Βούλου ἀρέ-σκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.—82. ΒΥΖΑΣ, ΟΡΥΖΑ, ΑΙΜΩΝ (ΒΟΑΣ, ὙΡΙεύς, ΖΥΜη, ἈΖΩτον, ΣΑΝΙς).—83. Κτημάτων ἀπάν-των τιμιώτατον ἀνὴρ φίλος.—84. Οἱ πονη-ροὶ τῶν ἐπιθυμιῶν εἰσὶ δοῦλοι (ὑπὸ νῆ ρητὸν ἐπὶ θῆ μῖ - ὦν εἰς ἰδοῦ - λῆ.)

ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1909

Εἰς τὴν κληρωτὶδα ἐτέθησαν οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1836 οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι 1ης Μαρτίου συνδρομὴν ἑτησίαν, ἐνεάμηνον, ἐξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπε-ριελαμβάνετο ἡ 28 Φεβρουαρίου. Ἐκκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἐξῆς 51 ἀριθμοὶ :

423, ἐκέρδισεν ἐν ὁρολόγιον τῆς τοῦ πῆς.

1606, 31, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.

367, 1832, 714, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.

511, 1364, 62, 1123, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.

736, 1682, 1417, 1219, 1112, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἑτησίαν συνδρομὴν «Διαπλάσεως τοῦ 1910.

1820, 1158, 277, 1549, 163, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».

491, 76, 91, 594, 1653, 1050, 161, 401, 1387, 503, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3, 50.

1347, 909, 312, 1030, 129, 940, 207, 1355, 84, 526, 1473, 179, 385, 1651, 455, 60, 1398, 849, 315, 1329, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

894, ἐκέρδισεν μίαν Λαχειοφόρον Ὀμολογίαν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ἀξίας δρ 100.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θά γίνη μαζὶ μὲ τὸ 18 φύλλον τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιωθῶνται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Οἱ δὲ κάτοχοι τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρ-δισαν τόμους κατ' ἐκλογὴν τῶν, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς δρῶσιν ποιοὺς ἐπιθυμοὺν νὰ λάβουν.

Ἡ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ τῶν δώρων τοῦ 1909, θά γίνη τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Ἰουνίου καὶ θά λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλή-ρωσαν ἤδη, ἢ θά πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἑτησίαν, ἢ ἐν-νεάμηνον, ἢ ἐξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 31 Μαΐου 1909. Εἶνε δὲ τὰ δῶρα τῆς Δευτέρας Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς Πρώτης, ἐκτὸς τοῦ τε-λευταίου 51ου ἀριθμοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐξαιρετικὸς διὰ τὴν πρώτην Κληρώσιν μόνον.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀ π λ ᾶ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον] μὲ π α χ ε α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κ ε φ α λ α ι α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέ-ξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνον-ται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παγέα ἢ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξ λέξεις ἀπλᾶ. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίας δὲν δημοσιεύονται.]

Μενεξεδένιο Μπουκετάκι. "Ὅταν τρι-γύρω εἰς τοὺς κλόλους φυτρώσουν ἀγκυράρες δύνασαι νὰ διαταρᾶξῃς αὐτοὺς ; ; Ἐγὼ ἀδυ-νατῶ !! Δὲν ἤλπιζα ποτὲ ὅτι ὁ καιρὸς ἤδη-νατο νὰ ἐπιδράσῃ τόσω πολὺ !! Συνεννοού-μεθα ; ; Ἑλληνικὴ Καρδιά (Θ, 183)

Συγχάριω ἐγκαρδίως φίλτατον Πρόμαχον τῆς Ἑλευθερίας διὰ λαμπρὰν αὐτοῦ ἐπι-τυχίαν. Πρόμαχος τῆς Ἰδέας (Θ, 181)

Στὸν φίλτατόν μου Ἑθνικὸν Στόλον, ἀναχωροῦντα διὰ τὴν γλυκυτάτην μας πατρίδα εὐχομαι καλὸ ταξεῖδι καὶ ταχεῖαν ἀντάμωσιν. Σεροφιλόσοφος (Θ, 185)

Καλῶς τὰ δέχτηκες, Ἀνθος τῆς Χίου. Σεροφιλόσοφος (Θ, 186)

Δέξου ἐγκάρδια συλλυπητήρια, Διονύσιε Σ. Ραζῇ, ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ προσφιλοῦς μας ἀδελφῆς σου. Ἀνθοῦσα Ἑλαίη, Ἀρωμα τῆς Ἀνοιξέως, Ἑλληνικὴ Ναυαρχίς, Μυρο-βόλον Ἴον, Τερατὴ Ἀοιδός, Τρελλοτεμπε-λοῦλα. (Θ, 187)

Λόφς τοῦ Γάνου ! Τὰ τόσον ωραῖα καὶ γε-μάτα καινοτομῶν καὶ ποιήσιν Μ. Μυ-στικά σου, μ' ἔκαμαν νὰ θαυμάσω περισσότε-ρον τὴν μεγάλην ψυχὴν σου. Εἶνε ἀληθὺς μία ἐξαιρετικὴ ἀπόλαυσις διὰ τοὺς ἀποκτών-τας αὐτά. Εὐγε, Λόφς τοῦ Γάνου. — Ὁ συμ-μαθητὴς σου Πονεμένος Διαβάτης. (Θ, 188)